

Lectio Divina segédanyag

Mt 11,2-11

Advent 3. vasárnapja

A szentmise **evangéliumi** szakaszaihoz

Mt 11,2-11

+ EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Te vagy-e az, akinek jönnie kell, vagy valaki mást várjunk?

Abban az időben:

Amikor a börtönben raboskodó János Jézus tetteiről hallott, elküldte hozzá tanítványait, hogy kérdezzék meg tőle: „Te vagy-e az, akinek el kell jönnie, vagy valaki mást várjunk?” Jézus így válaszolt nekik: „Menjetek, és adjátok tudtul Jánosnak mindazt, amit láttok és hallotok: a vakok látnak, a sánták járnak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek pedig hirdetik az örömhírt. Boldog az, aki nem botránkozik meg bennem!”

Mikor elmentek, Jézus így kezdett beszélni Jánosról a tömegnek: „Mit akartatok látni, amikor kimentetek a pusztába? Talán szélről lengetett nádszálat? Vagy miért mentetek ki? Hogy finom ruhába öltözött embert lássatok? Akik finom ruhában járnak, azok királyi palotában laknak! Vagy miért mentetek ki? Hogy prófétát lássatok? Igen, mondom nektek: még prófétánál is nagyobb! Ő az, akiről ezt írták:

Íme, elküldöm követemet színed előtt, hogy elkészítse az utat teelőtted.

Bizony, mondom nektek: Asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál! De még őnála is nagyobb az, aki a legkisebb a mennyek országában.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus nézőpont

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

² Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀκούσας ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ τὰ ἔργα τοῦ χριστοῦ πέμψας ἱδιὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ

János azonban hallva a börtönben Krisztus tetteiről, elküldve az ő tanítványai által

³ εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;

mondta neki: „Te vagy az eljövendő, vagy másra várjunk?”

⁴ καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· **Πορευθέντες ἀπαγγείλατε** Ἰωάννῃ ἃ ἀκούετε καὶ βλέπετε·

És Jézus válaszolva mondta nekik: „Elmenve adjátok hírül Jánosnak, amiket hallotok és láttok:

⁵ τυφλοὶ ἀναβλέπουσιν καὶ χωλοὶ περιπατοῦσιν, λεπροὶ καθαρίζονται καὶ κωφοὶ ἀκούουσιν, ἰκαὶ νεκροὶ ἐγείρονται καὶ πτωχοὶ **εὐαγγελίζονται**·

Vakok újra látnak és bénák járnak, leprások megtisztulnak és süketek hallanak, és a halottak feltámadnak, és a szegényeknek hirdetik az örömhírt:

⁶ καὶ μακάριός ἐστιν ὅς ᾒάν μὴ σκανδαλισθῆ ἐν ἐμοί.

és boldog, aki nem botránkozik meg bennem.”

⁷ Τούτων δὲ πορευομένων ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς λέγειν τοῖς ὄχλοις περὶ Ἰωάννου· Τί ἐξήλθατε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι; κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον;

Miután pedig ezek elmentek, Jézus elkezdte mondani a tömegeknek Jánosról: „Mit mentetek ki a pusztába szemlélni? Széltől ingatott nádszálat?

⁸ ἀλλὰ τί ἐξήλθατε ἰδεῖν; ἄνθρωπον ἐν ᾒμαλακοῖς ἠμφιεσμένον; ἰδοὺ οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες ἐν τοῖς οἴκοις τῶν ᾒβασιλέων ᾒεῖσιν.

Nos hát mit mentetek ki nézni? Finom ruhákba öltöztetett embert? Íme, a finom ruhákat viselők a királyok házaiban vannak.

⁹ ἀλλὰ τί ἐξήλθατε; προφήτην ἰδεῖν; ναί, λέγω ὑμῖν, καὶ περισσότερον προφήτου.

Nos hát mit mentetek ki nézni? Prófétát? Bizony mondom nektek prófétánál is nagyobbat.

¹⁰ ᾒούτός ἐστιν περὶ οὗ γέγραπται· Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὅς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν.

Ez az, akiről megíratott: „Íme, én elküldöm a hírnökömet a te arcod előtt, aki el fogja készíteni a te utadat előtted.

¹¹ ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἐγήγεραται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ· ὁ δὲ μικρότερος ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν μείζων αὐτοῦ ἐστίν.

Bizony mondom nektek: nem támadt az asszonyoktól születettek között nagyobb alámerítő Jánosnál: de a legkisebb a mennyek királyságában nagyobb ónála.

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

[Nova Vulgata](#)

[Szent István Társulat fordítása](#)

[Szent Jeromos Társaság fordítása](#)

[Békés Gellért - Dalos Patrik fordítása](#)

[Károli Gáspár revideált fordítása](#)

[Simon Tamás László fordítása](#)

²Ioannes autem, cum audisset in vinculis opera Christi, mittens per discipulos suos

²Közben János a börtönben hallott Jézus tetteiről. Elküldte tanítványait, hogy kérdezzék meg:

²Amikor János a börtönben Krisztus tetteiről hallott, elküldte hozzá tanítványait

²Amikor János a börtönben hallott Krisztus tetteiről, elküldte (két) tanítványát ezzel a kérdéssel:

²János pedig, mikor meghallotta a fogságban a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az ő tanítványai közül,

²Amikor János a börtönben hallott Krisztus tetteiről, ezt üzent neki tanítványaival:

³ait illi: “ Tu es qui venturus es, an alium exspectamus? ”.

³„Te vagy az eljövendő, vagy mást várjunk?”

³és megkérdezte tőle: »Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?«

³„Te vagy-e az, akinek el kell jönnie, vagy mást várjunk?”

³Monda néki: Te vagy-é az, a ki eljövendő, vagy mást várjunk?

³Te vagy az Eljövendő, vagy mást várjunk?

⁴Et respondens Iesus ait illis:

“Euntes renuntiate Ioanni, quae auditis et videtis:

⁴Jézus így válaszolt és mondta:

„Menjetek, s adjátok tudtul Jánosnak, amit hallotok és láttok:

⁴Jézus ezt válaszolta nekik:

»Menjetek, vigyétek hírül Jánosnak, amit hallotok és láttok:

⁴Jézus így válaszolt:

„Menjetek, jelentsétek Jánosnak, amit hallotok és láttok:

⁴És felelvén Jézus, monda nékik:

Menjetek el és jelentsétek Jánosnak, a miket hallotok és láttok:

⁴Jézus így válaszolt nekik:

-Menjetek, mondjátok el Jánosnak, amit hallotok és láttok!

⁵caeci vident et claudi ambulant, leprosi mundantur et surdi audiunt et mortui resurgunt et pauperes evangelizantur;

⁵Vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak feltámadnak, a szegényeknek pedig hirdetik az evangéliumot.

⁵A vakok látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a süketek hallanak, a halottak föltámadnak, a szegényeknek pedig hirdetik az evangéliumot.

⁵vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak föltámadnak, a szegények pedig hallgatják az evangélium hirdetését.

⁵A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangéliumot hirdettek;

⁵Vakok látnak, bénák járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak támadnak fel, és a szegényeknek hirdetik az örömhírt.

⁶et beatus est, qui non fuerit scandalizatus in me ”.

⁶Boldog, aki nem botránkozik rajtam.”

⁶Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.«

⁶Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.”

⁶És boldog, a ki én bennem meg nem botránkozik.

⁶Boldog, aki nem botránkozik meg rajtam!

⁷Illis autem abeuntibus, coepit Iesus dicere ad turbas de Ioanne: “Quid existis in desertum videre? Arundinem vento agitatam?

⁷Amikor azok elmentek, Jézus Jánosról kezdett beszélni a tömegnek: „Mit mentetek ki látni a pusztába? Széltől hajladozó nádat?

⁷Amikor azok elmentek, Jézus így kezdett beszélni Jánosról a tömegnek: »Miért mentetek ki, mit akartatok látni a pusztában? Széltől lengetett nádat?

⁷Amikor azok elmentek, Jézus beszélni kezdett a néphez Jánosról:

„Miért mentetek ki a pusztába? Hogy széltől lengetett nádat lássatok?

⁷Mikor pedig azok elmentek vala, szólni kezdte Jézus a sokaságnak Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszálat-é, a mit a szél hajtogat?

⁷Amikor elmenőben voltak, Jézus beszélni kezdett a sokaságnak Jánosról: -Miért mentetek ki a pusztába? Szél ingatta nádszálat látni?

⁸*Sed quid existis videre? Hominem mollibus vestitum? Ecce, qui mollibus vestiuntur, in domibus regum sunt.*

⁸Vagy mit mentetek ki látni? Finom ruhába öltözött embert? Aki finom ruhában jár, királyi palotában lakik.

⁸Vagy mit akartatok látni, amikor kimentetek? Finom ruhákba öltözött embert? Íme, akik finom ruhákat hordanak, a királyok házaiban laknak.

⁸Vagy miért mentetek ki? Hogy finom kelmébe öltözött embert lássatok? Aki finom ruhában jár, királyi palotában lakik.

⁸Hát mit látni mentetek ki? Puha ruhába öltözött embert-é? Ímé a kik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak.

⁸Nem? Ugyan miért mentetek ki? Ékes ruhába öltözött embert látni? Akik ékes ruhát viselnek, királyok palotáiban vannak.

⁹*Sed quid existis videre? Prophetam? Etiam, dicovobis, et plus quam prophetam.*

⁹Miért mentetek ki? Prófétát látni. Igen, mondom nektek, profétánál is nagyobb.

⁹Vagy mit akartatok látni, amikor kimentetek? Prófétát? Igen, mondom nektek: profétánál is nagyobb.

⁹Miért mentetek hát ki? Hogy prófétát lássatok? Igenis, mondom nektek, prófétánál is nagyobbat.

⁹Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony, mondom nektek, prófétánál is nagyobbat!

⁹Nem? Ugyan miért mentetek ki? Prófétát látni? Bizony azt, sőt mondom nektek, prófétánál is nagyobbat!

¹⁰Hic est, de quo scriptum est: "Ecce ego mitto angelum meum ante faciem tuam, qui praeparabit viam tuam ante te".

¹⁰Ő az, akiről az Írás szól: Nézd, elküldöm követemet előtted, hogy előkészítse utadat.

¹⁰Ő az, akiről írva van: 'Íme, elküldöm küldöttemet színed előtt, aki elkészíti előtted utadat'.

¹⁰Ez az, akiről az Írás mondja: Nézd, követemet küldöm színed előtt, hogy elkészítse előtted az utat.

¹⁰Mert ő az, a kiről meg van írva: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, a ki megkészíti előtted a te útadat.

¹⁰Ő az, akiről meg van írva:

Íme, én elküldöm előtted követem, aki elkészíti majd előtted az utadat.

¹¹Amen dico vobis: Non surrexit inter natos mulierum maior Ioanne Baptista; qui autem minor est in regno caelorum, maior est illo.

¹¹Bizony mondom nektek: asszonyok szülöttei közt nem született nagyobb Keresztelő Jánosnál. De aki a mennyek országában a legkisebb, az nagyobb nála.

¹¹Bizony, mondom nektek: asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál. De aki a legkisebb a mennyek országában, az nagyobb őnál.

¹¹Bizony mondom nektek: asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál. De aki legkisebb a mennyek országában, nagyobb mint ő.

¹¹Bizony mondom néktek: az asszonyoktól szülöttek között nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál; de a ki legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb nálánál.

¹¹Bizony, mondom nektek, asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála.

1.1.3. Szöveg behatárolása

Evangéliumi szakaszunk a Mt 11,1-12,50-ig tartó részben található, mely Jézus jelentőségéről és elutasításáról szól. Az epizódot a missziós beszéd előzi meg (Mt 10,1-42). Jellemző témái, a hitetlenség és az elutasítás, a Mt 11-12. fejezetekben tovább folytatódnak. Ennek következménye szakaszunk első része is (Mt 11,1-6), melyben Jézus János kérdésére egy Izajás idézettel válaszolva azonosítja magát azzal, akinek el kell jönnie. Ő tehát a Messiás, bár nem feltétlenül olyan, amelyet az emberek vártak. János tanítványai révén ugyanazt kérdezteti meg Jézustól, amit annak idején a jeruzsálemiek őtőle kérdeztek.

János kérdése alkalmat adott Jézusnak, hogy Jánosról beszéljen. János ugyanúgy küldött, ahogyan ő, és ugyanúgy elvetik, ahogyan majd őt is fogják.

Jézus tehát János küldetését, majd elutasítását, mint saját sorsának előképét mutatja be ezekben a szakaszokban. Ezt

követően Jézus személyének kibontakozását láthatjuk, amikor saját magáról beszél (Mt 11,25-30), majd az azt követő cselekményekben: a szombati kalászszedésben (Mt 12,1-8), a gyógyításokban (Mt 12,9-22) és a hozzá kapcsolódó tanításokban (Mt 12,25-37; 38-45).

A Mt 11-12. fejezetek után újra példabeszédek következnek a Mt 13. fejezetben, melyekben Jézus Isten országáról tanít.

Szakaszunk tehát a Mt 11,2-11 versek között helyezkedik el, és Keresztelő Jánostól kiindulva fokozatosan többet árul el Jézus személyéről és küldetéséről.

1.1.4. Kontextuális – kánoni elemzés

Párhuzamok Máté evangéliumán belül

Mt 3,1,4-6 “Ezekben a napokban Júdea pusztájában fellépett Keresztelő János, (...) János teveszőrből készült ruhát viselt, csípőjét pedig bőröv vette körül, sáska és vadméz volt az eledele. Kiment hozzá Jeruzsálem, egész Júdea és a Jordán egész vidéke. Megvallották bűneiket, s ő megkeresztelte őket a Jordán folyóban.”

Mt 3,11 “Én csak vízzel keresztellek, hogy bűnbánatra indítsalak benneteket, de aki a nyomomba lép, az hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy a saruját hordozzam. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni.”

Mt 5,3 “Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.”

Mt 8,2-3 "Egyszer csak odament hozzá egy leprás, leborult előtte és kérte: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz!” Jézus kinyújtotta kezét, megérintette, s így szólt hozzá: „Akarom, tisztulj meg!” Erre az nyomban megtisztult leprájától.”

Mt 13,57 "És megbotránkoztak rajta. Jézus erre megjegyezte: „A prófétának csak a saját hazájában és házában nincs becsülete.”

Mt 14,3.5 "Heródes ugyanis elfogatta Jánost, bilincsbe verette, és börtönbe vetette fivére, Fülöp felesége, Heródiás miatt. (...) Meg is akarta ölni, de félt a néptől, mert prófétának tartották.”

Mt 14,12 "Akkor eljöttek tanítványai, elvitték és eltemették a holttestet, aztán elmentek, és hírül adták Jézusnak.”

Mt 15,31 "Amikor a nép látta, hogy a némák beszélnek, a bénák meggyógyulnak, a sánták járnak és a vakok látnak; elámult és dicsőítette Izrael Istenét.”

Mt 16,14 "Így válaszoltak: „Van, aki Keresztelő Jánosnak, van, aki Illésnek, Jeremiásnak vagy valamelyik másik prófétának.”

Mt 18,1 "Abban az időben történt, hogy odamentek Jézushoz a tanítványok és megkérdezték tőle: „Ki a legnagyobb a mennyek országában?”

Mt 21,14 "A templomban vakok és sánták mentek hozzá, s ő meggyógyította őket.”

Mt 21,26 "Ha azt mondjuk, hogy az emberektől, félnünk kell a néptől, hisz Jánost mindenki prófétának tartja.”

Mt 26,31 "Akkor Jézus mondta: „Ma éjszaka mindnyájan megbotránkoztok bennem. Írva van: Megverem a pásztort, és szétszélednek a nyáj juhai.”

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mk 1,2 "Amint Izajás próféta megírta: Íme, elküldöm követemet színed előtt, hogy előkészítse utadat."

Lk 1,15 "Mert nagy lesz az Úr előtt, bort és mámorító italt nem fog inni, hanem már anyja méhében a Szentlélek fogja eltölteni."

Lk 1,76-79 "Téged pedig, fiú, a Magasságbeli prófétájának fognak hívni, mert az Úr előtt jársz majd, hogy előkészítsd útját, hogy az üdvösség ismeretét add népének bűnei bocsánatára, Istenünk könyörülő irgalmából, melyben meglátogat minket a napkelet a magasságból, hogy a sötétben és a halál árnyékában ülőknek ragyogjon, és lépteinket a béke útjára irányítsa."

Lk 7,18-35 "Ezekről az eseményekről a tanítványai mind beszámoltak Jánosnak. János magához hívatta két tanítványát és elküldte őket az Úrhoz, hogy kérdezzék meg: „Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?” Amikor a két férfi Jézushoz ért, előadta: „Keresztelő János küldött el minket hozzád, hogy kérdezzük meg: Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?” Épp sokakat meggyógyított különféle bajokból, betegségekből, és megszabadított gonosz lelkektől, a vakoknak pedig visszaadta a látásukat. Ezért így felelt nekik: „Menjetek és jelentsétek Jánosnak, amiket láttatok és hallottatok: vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak feltámadnak, a szegényeknek meg hirdetik az evangéliumot. Boldog, aki nem botránkozik meg rajtam!” Amikor János követei elmentek, Jánosról kezdett beszélni a népnek: „Mit mentetek ki látni a pusztába? Széltől hajladozó

nádat? Vagy mit mentetek ki látni? Finom ruhába öltözött embert? Akik drága ruhában járnak és a kényelemnek élnek, a királyi palotákban található. Vagy mit mentetek ki látni? Prófétát? Igen, mondom nektek, többet mint profétát. Őröla van megírva: „Íme, elküldöm követemet színed előtt, hogy előkészítse utadat.” Mondom nektek, az asszonyok fiai között nincs, aki nagyobb volna Jánosnál. Az Isten országában azonban a legkisebb is nagyobb nála.” Akik hallgatták, az egész nép, sőt még a vámosok is igazat adtak az Istennek, és fölvtették János keresztségét. A farizeusok és a törvénytudók ellenben semmibe vették az Isten szándékát, s nem keresztelkedtek meg. „Kihez hasonlítam ennek a nemzedéknek a tagjait? Kihez hasonlók? A gyerekekhez hasonlítanak, akik ott tanyáznak a piacon és egymásnak kiabálják: Furulyáztunk nektek, és nem táncoltatok, siratót énekeltünk, de nem zokogtatok. Mert eljött Keresztelő János, kenyeret nem eszik, bort nem iszik, s azt beszélitek róla, hogy ördöge van. Eljött az Emberfia, eszik és iszik, s azt mondjátok rá, lám, milyen falánk, iszákos ember, a vámosok és a bűnösök barátja. A bölcsességet azonban minden gyermeke igazolja.”

Lk 22,24 “Majd versengés támadt köztük, hogy melyikük nagyobb.”

Jn 1,15 “János tanúbizonyságot tett róla, amikor azt mondta: „Ez az, akiről hirdettem: Aki nyomomba lép, nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én.”

Jn 1,21 “Ezért megkérdezték tőle: „Hát akkor? Talán Illés vagy?” „Nem vagyok” – felelte. „A proféta vagy?” – Erre is nemmel válaszolt.”

Jn 3,24,28 “János akkor még nem volt börtönben. (...) “Magatok vagytok a tanúim, hogy megvallottam: Nem a Messiás vagyok, hanem csak az előfutára.”

Jn 6,14 “Amikor az emberek látták a csodajelet, amelyet Jézus végbevitt, így beszéltek: „Bizonyára ez az a próféta, akinek el kell jönnie a világba.”

Jn 6,61 “Jézus tudta, hogy tanítványai méltatlankodtak miatta, azért így szólt hozzájuk: „Botránkoztok rajta?”

Jn 16,1 “Azért mondtam el ezeket, nehogy megbotránkozzatok.”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Kiv 23,20 “Nézd, előtted küldöm angyalomat, hogy őrizzen utaidon, és elvezessen arra a helyre, amelyet kijelöltem.”

MTörv 18,15 “Neked prófétát támaszt az Úr körödből, testvéreid közül, mint engem, őrá hallgassatok.”

Jób 11,2 “Maradhat válasz nélkül ez a szóáradat, adhatunk igazat egy ilyen szájhősnek?”

Jób 14,1 “Minden ember, aki anyától született, szegény a napokban, de jóllakik gonddal.”

Zsolt 118,26 “Áldott, aki az Úr nevében jön! Az Úr házából megáldunk titeket.”

Iz 26,19 “Életre kelnek majd halottaid, és holttestük feltámad. Keljetez föl, és ujjongjatok mind, akik a porban nyugosztok! Mert világosság harmata a te harmatod, és az árnyak országa szülni fog.”

Iz 29,18 “Azon a napon a süketek meghallják a könyv szózatát, és a homály és sötétség elmúltával látni fog a vakok szeme.”

Iz 35,5 "Akkor megnyílik a vakok szeme, s a süketek füle hallani fog."

Iz 42,7.18 "hogy nyisd meg a vakok szemét, és szabadítsd ki a börtönből a foglyokat és a tömlöcből azokat, akik a sötétségben ülnek. (...) Süketek, halljatok! Ti vakok, nézzetek ide és lássatok!"

Iz 61,1 "Az Úr lelke nyugszik rajtam, mert az Úr kent föl engem. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, és meggyógyítsam a megtört szívűeket. Hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadságot a börtönök lakóinak."

Dán 7,13 "Láttam az éjjeli látomásban, hogy íme, az ég felhőin valaki közeledik. Olyan volt, mint az Emberfia. Amikor az Ósöreghez ért, színe elé vezették."

Dán 9,26 "Hatvankét hét elteltével megölnék egy Fölkentet, (bírói ítélet) nem lesz neki. A várost és a szentélyt elpusztítja egy eljövendő nép és vezér. Áradat vet neki véget, s a háború és az elhatározott pusztulás mindvégig tart."

Mal 3,1 "Nézzétek, elküldöm hírnökömet, hogy elkészítse előttem az utat. Hamarosan belép szentélyébe az Úr, akit kerestek, és a szövetség angyala, aki után vágyakoztok. Lám, már jön is! – mondja a Seregek Ura."

ApCsel 13,24-25 "Föllépése előtt János a bűnbánat keresztségét hirdette Izrael egész népének. Amikor János teljesítette küldetését, kijelentette: Nem az vagyok, akinek vélték, de már a nyomomban van, akinek arra sem vagyok méltó, hogy lábán a saruját megoldjam."

ApCsel 19,4 "János a bűnbánat keresztségével keresztelt – magyarázta Pál –, a népet meg arra biztatta, higgyenek abban, aki utána jön, azaz Jézusban."

Jel 1,4.8 “János a hét ázsiai egyháznak. Kegyelem és békesség nektek attól, aki van, aki volt és aki eljő, meg a hét lélektől, aki trónja előtt áll, (...) „Én vagyok az alfa és az ómega (a kezdet és a vég)” – mondja az Úr, az Isten, aki van, aki volt és aki eljő, a Mindenható.”

1.1.5. Szószerinti értelmezés

Az evangélista Keresztelő János és Jézus alakjára irányítja a figyelmet. Jézus identitását és küldetését illetően János kérdésére maga az Úr válaszol Izajás próféta ígéretére visszautalva (Iz 35,5-6): a rendkívüli jelek, amiket látnak és hallanak Jézus tevékenységével megvalósulnak. Ő a Messiás, a Megváltó, akiben Isten jön el, hogy szabadulást hozzon mindazoknak, akik nem botránkoznak meg benne, vagyis akik nyitottan, hittel fogadják őt. Az izajási jövendöléshez Máté hozzáfűzi még a halottak feltámadását, és azt a tényt is, hogy a szegényeknek hirdetik az örömhírt. Főleg e két utóbbi mozzanatban ragadható meg az evangélista olvasatában az a tény, hogy a Messiás érkezett.

Továbbá az Úr kérdéseire, amelyek János identitására és szerepére vonatkoznak, szintén maga Jézus adja meg a választ egy másik prófétára: Malakiásra hivatkozva (Mal 3,1). Ennek fényében János, mint egy követ, az Úr előtt készíti elő neki az utat.

E két prófétára való utalással tehát Máté azt hangsúlyozza, hogy Jézus Krisztus a régóta várt Messiás, benne beteljesültek

az ószövetségi ígéreték (vö. Mt 5,17-19). Ő az, aki örömhírt hozott: a bűntől és az örök haláltól való felszabadulást.

1.1.6. Kulcsszavak elemzése

Πορευθέντες ἀπαγγείλατε (*poreuthentesz ápángejláte*) (Mt 11,4)

Ennek a szókapcsolatnak a tagjait megtalálhatjuk az evangélium utolsó fejezetében is: „a tegyetek tanítványommá minden népet” mondathoz kapcsolva (Mt 28,19), illetve a „menjetek” szóhoz kötve (Mt 28,10). Ahogy tehát Jézus földi élete során elküldi János tanítványait, hogy elmenve hirdessék az igazságot az ő messiási mivolta kapcsán (Mt 11,4), később úgy küldi a feltámadt Jézus az asszonyokat, hogy hirdessék a feltámadás örömhírét, és a 11 tanítványát, hogy tanítsák az embereket az evangéliumra (Mt 28,10-19). Hírnökök ők, akik megbízatásukat a feltámadt Jézustól kapják, s akiknek az a küldetése, hogy a feltámadt Úrról beszéljenek. A hírnök ereje és feladata ebben áll...

εὐαγγελίζονται (*euángelidzontáj*) (Mt 11,5)

Máténál csak itt fordul elő „az evangéliumot, örömhírt hirdet” kifejezés, ami hangsúlyossá teszi a használatát. A szenvedő szerkezetű ige a tevékenység isteni eredetére is utal: az Úr az, aki minden igehirdetői cselekedetben a fő cselekvő, illetve akit hirdetni kell. Érdekes, hogy a missziós parancsban (Mt 28,16-20) Máté nem használja ezt a kifejezést, hanem azokat a szavakat, amikre fentebb utaltunk.

Ezen a ponton érdemes közelebbről megvizsgálni a „szegények” megjelölést, akik elsődleges célcsoportja az örömhírnek. Ebben a kifejezésben benne van a nyolc boldogság – tudatosan – első helyen említett kategóriája és a Magnificat „alázatossága” (a görög ταπείνωσις {tapeinoszisz} Máriát az ószövetségi „Isten szegényeivel”, a „kicsinyekkel”, a „föld népével” helyezi közös kategóriába). Végző soron az örömhír hirdetése nem más, mint a feltámadt Üdvözítőről szóló igehirdetés, amely minden embernek szól: a társadalom peremterületein élők számára is, akiket a „szegények” (Mt 11,5) szó jelöl. Senki sincs kizárva az örömhírből!

2. Meditáció – elmélkedés

2.1.Patrisztikus nézőpont

2.1.1. Atyák Bibliája

Aranyszájú Szent János

János tanítványai

Az irigység olyan volt, mint egy fal, amely elzárta az utat az Üdvözítőhöz való megérkezés előtt. Amikor végül János észreveszi a börtönben, hogy a halála közel van, akkor tehát tesz egy legvégső erőfeszítést, hogy meggyőzze tanítványait,

hogy hagyjanak el minden irigységet Jézus iránt és ismerjék fel benne az Üdvözítőt: „Menjetek – mondja a két tanítványnak – és kérdezzétek meg Jézust: „Te vagy az eljövendő, vagy mást várjunk?” (Mt 11,3) Krisztus, aki rögtön megérti a valódi okot, amiért János odaküldte hozzá ezt a követséget, nem válaszol közvetlenül a két tanítvány kérdésére: - *Igen, én vagyok*, - logikus lenne, ha így cselekedne. Ő tudja, hogy egy egyszerű kijelentés megsértené őket a János iránti tiszteletükben, ezért inkább hagyja, hogy a két tanítvány felismerje, ki ő, azokból a csodákból, amelyeket szemük láttára művel. Az Üdvözítő azért viselkedik így, mert nagyon jól tudja, hogy a tettek tanúsága jobban elfogadható és kevésbé kétes, mint a szavaké. Ezért, meggyógyítva sok beteget, mondta nekik: *„Menjetek, s adjátok tudtul Jánosnak, amit hallotok és láttok: Vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak feltámadnak, a szegényeknek pedig hirdetik az evangéliumot. Boldog, aki nem botránkozik rajtam.”* (Mt 11, 4-6). Ezekkel a szavakkal világosan mutatja meg, hogy ismeri titkos gondolataikat.

Nagy Szent Gergely

Az Előfutár dicsérete

„Mit mentetek ki látni a pusztába? Széltől hajladozó nádat?” (Mt 11,7). De ahonnan jön a dicséret szele, azt elfújja a feddés szele, és rögtön áthajlik a másik oldalra haragtól meggyulladva. Nem hagyta magát (t.i. János) szívesség által simogatni, sem a feddés nem bosszantotta őt. Ezért, János nem egy széltől

hajladozó nád volt, attól a pillanattól fogva, hogy semmilyen emberi viszontagságnak nem sikerült a szilárdságából elmozdítania.

„Vagy mit mentetek ki látni? Finom ruhába öltözött embert? Aki finom ruhában jár, királyi palotában lakik.” (Mt 11,8). És mi ez: *„Íme azok, akik finom ruhákat hordanak a királyok palotáiban laknak”*, ha nem annak a nyílt kimondása, hogy hányan menekülnek az Istenért viselt fájdalmak elől, akik csak a külső dolgokban merülnek el, és nem a mennyei királyságért katonáskodnak, hanem a földiért?

„Miért mentetek ki? Prófétát látni. Igen, mondom nektek, prófétánál is nagyobbat.” (Mt 11,9) János több, mint egy próféta, mert megjelölte, megmutatva Őt, akiről előfutári hivatalában prófétált.

„Nézzétek, elküldöm hírnökömet, hogy elkészítse előttem az utat.” (Mal 3,1) Ez az, amit a görögben az *angyal* szóval jelölnek, lefordítva hírnököt jelent.

2.1.2. Catena Aurea

Ennek a szakasznak az egyik kulcsmondata a következő: *„Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”*. Ez a kérdés a Szentírás különböző magyarázóit nagyon foglalkoztatta. Ugyanis ha János próféta, Krisztus hírnöke volt, majd mikor megkeresztelte, rámutatott, hogy ő az Isten Báránya, akkor miért küldi el a tanítványait, hogy tegyék fel a fent említett kérdést? Szent Ambrus szerint János nagy próféta

volt, de egyben jámbor is, ezért nem hitte azt, hogy meg fog halni az, aki elveszi a bűnöket, és párhuzamba állítja Péterrel, aki szintén kételkedett. Aranyszájú Szent János nem ért egyet ezzel, hiszen, amikor a Jn 1,29-ben az Isten Bárányaként nevezi meg a Keresztelő Jézust, ezzel már a keresztet hirdette. Nagy Szent Gergely szerint úgy oldható meg a kérdés, hogy János már a Jordánnál tudja, hogy Jézus a Megváltó, a kérdése arra vonatkozik, hogy ő maga lesz-e az, aki leszáll az alvilágra. Szent Jeromos részben megerősíti ezt a nézetet, amikor azt állítja, hogy ezért használja az evangéliumi szakaszban az Eljövendő szót, és nem azt, hogy Eljött. Szerinte Keresztelő János arra kérdez rá, hogy az alvilágban is őt kell-e hirdetni. Ezt a véleményt Aranyszájú Szent János nem tartja elfogadhatónak, hiszen a földi élet a kegyelem ideje, a halálban már az ítélet valósul meg. Másrészt, ha az alvilágban hirdetni kellene Jézus eljövételét, mint a megtérés lehetőségét, akkor nem lenne ott senki, mert már mindenki bűnbánatot tartott volna. Szent Jeromos végül azt mondja, azért küldte el a tanítványait, hogy feltegyék a kérdést, és ezzel együtt láthassák a csodákat, és higgyenek Jézusban. Jézus válasza pedig nem az, hogy „én vagyok”, mert akkor, akik hallották, azt gondolhatták volna, hogy önmagáról tesz bizonyosságot (vö. Jn 8,13), hanem felsorolta a csodákat, amiket művelt, és hogy a szegényeknek hirdetik az evangéliumot. Hogy itt lelki vagy anyagi értelemben vett szegénységről van-e szó, az nem derül ki, de azt sugallja, hogy az Isten előtt mindenki egyenlő. A magyarázók egybehangzó véleménye szerint, mikor Jézus látja, hogy János tanítványai megbotránkoznak azon, amit Jézus mondott finoman figyelmezteti őket: „...*boldog az, aki*

nem botránkozik meg bennem...” Ellenvéleményként Nagy Szent Gergely azt állítja, hogy ezzel a mondattal Jézus a hitetlenekhez szól, akik nem hiszik el, hogy annyi csodatétel után Jézusnak ilyen halált kell halnia, és ezt a véleményét a 1Kor 1,23-mal támasztja alá.

Miután János tanítványai elmennek – és ez az evangéliumi szakasz másik fő gondolata –, Jézus az ott maradt sokaságot tanítja, hogy valójában kicsoda Keresztelő János. A magyarázók egyöntetű véleménye szerint erre azért volt szükség, mert az ottani hallgatóság azt hihette, hogy János megbotránkozott Jézuson, vagy nem is igazi próféta. Először nádszálhoz hasonlítja Jánost, akit nem ingat meg semmilyen változás vagy gyalázkodás. Azután egy finom ruhába öltözött emberrel hasonlítja össze, János nem ilyen, nem vakítják el a ruhák és a világi kincsek birtoklása. Ő az, akit Krisztus maga előtt küld, mint ahogy a király küldi kocsija előtt a hírnököt, hogy mintegy előkészítse a hallgatók szívét az Isten Országáról való tanítás befogadására a bűnbánat és a keresztség által. Jézus angyalként aposztrofálja Keresztelő Jánost, amit a latin fordításban már küldöttként fordítanak, tehát János azért jött, hogy mennyei hírt hirdessen. Beszéde végén pedig, Rabanus szerint, Jézus összefoglalja Keresztelő János nagyságát egy mondatban: *„asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb...”*

2.2. Tanítóhivatali nézőpont

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

2015 A tökéletesség útja a kereszten át vezet. Nincs életszentség lemondás és lelki harc nélkül (Vö. 2Tim 4). A lelki fejlődés magával hozza az aszkézist és az önmegtagadást, melyek fokozatosan elvezetnek oda, hogy a lélek a boldogságok békéjében és örömében él:

"Aki valahonnan elindult és fölfelé tart, soha meg nem áll, és a kezdet önmagában nem válik tökéletessé a nála nagyobb dolgoktól. A fölfelé menő vágya ugyanis soha nem áll meg azoknál, amiket már ismer." (Nisszai Szent Gergely: In Canticum homília 8: Opera. Kiad. W. Jaegerbeck. 6. köt. (Leiden, 1960), 247 (PG 44, 941))

2665 Az Egyház Isten igéjével és a liturgia ünneplésével táplálkozó imája megtanít minket az Úr Jézushoz imádkozni. Jóllehet az Egyház imája elsősorban az Atyához szóló imádság, minden liturgikus hagyomány tartalmaz Krisztushoz szóló imádságokat. Egyes zsoltárok -- ahogyan az Egyház imádságában a jelen helyzetre alkalmazzuk -- és az Újszövetség adják ajkunkra és vésik szívünkbe e Krisztushoz szóló imádság megszólításait: Isten Fia, Isten Igéje, Úr, Üdvözítő, Isten Báránya, Király, Szeretett Fiú, Szűzanya Fia, Jó

Pásztor, Életünk, Világosságunk, Reménységünk,
Föltámadásunk, emberek Barátja...

439 Sok zsidó és néhány pogány is, akik osztoztak a zsidók reménységében, fölismerték Jézusban az Izrael Istene által megígért "Dávid fia" alapvető messiási vonásait (Vö. Mt 2,2; 9,27; 12,23; 15,22; 20,30; 21,9.15.). Jézus elfogadta a Messiás címet, amelyhez joga volt (Vö. Jn 4,25-26; 11,27), de nem minden főnntartás nélkül, mert kortársai közül nem egy nagyon emberi (Vö. Mt 22,41-46) s lényegében politikai értelemben fogta föl (Vö. Jn 6,15; Lk 24,21).

547 Jézus a maga szavait számos "erővel, csodával és jellel" kísértc (ApCsel 2,22), melyek mutatják, hogy az Ország Őbenne jelen van. Ezek bizonyítják, hogy Jézus a megígért Messiás (Vö. Lk 7,18-23).

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent II. János Pál pápa: Redemptoris missio enciklika 13.

13. A Názáreti Jézus beteljesítette Isten tervét. Miután a Jordánban János megfürdette és látható alakban leszállt rá a Szentlélek, kinyilvánította messiási küldetését: bejárta Galileát, „hirdette Isten országának evangéliumát: 'Betelt az idő, elérkezett az Isten országa, tartsatok bűnbánatot és higgyetek az evangéliumban!'” (Mk 1,14-15; vö. Mt 4,17; Lk 4,43). Isten országának hirdetése és visszaállítása az Ő küldetése: „Ez a küldetésem” (Lk 4,43). De itt többről van szó: maga Jézus a „jó hír”, amint azt küldetésének kezdetén, a názáreti

zsinagógában hangsúlyozta, amikor önmagára vonatkoztatta Izaiás szavait a Fölkentről, kit Isten küldött (vö. Lk 4,14-21). Mert Ő a „jó hír”, Krisztusban egy az üzenet, amit hirdetnek és aki hirdet; benne azonos a hirdetés, a cselekvés és a megvalósulás. Ereje, cselekvése hatásának titka abban a teljes azonosságban rejlik, ami közte és a hirdetése között fönnáll: az új hírt hozta nem csupán azzal, amit mondott vagy cselekedett, hanem azzal, ami Ő maga.

Jézus tevékenységét leírták azokkal az utakkal kapcsolatban, amelyeket hazájában tett. Küldetésének színtere hűsvét előtt Izraelre korlátozódik. Jézus mégis döntően újat hozott. Az eszkatologikus valóság nem tevődik a világ végére, hanem már közel van, és megkezdődött megvalósulása. Isten országa közel van (vö. Mk 1,15), kérnünk kell, hogy jöjjön el (vö. Mt 6,10). Hatékony jelei a hit szemével felismerhetők, ilyenek a csodák (vö. Mt 11,4), a démonok kiűzése (vö. Mt 12,25-28), a Tizenkettő kiválasztása (vö. Mk 3,13-19), a szegényeknek hirdetett evangélium (vö. Lk. 4,18). Jézusnak a pogányokkal való találkozásából kitűnik, hogy az Országba való bejutás a hit és a megtérés útján, és nem egyszerűen egy néphez való tartozással lehetséges.

Az ország, amely Jézussal kezdődik, Isten Országa. Jézus maga nyilvánította ki, hogy ki az az Isten, akit Ő bizalmasan „Abbá”-nak, Atyának szólított (vö. Mk 14,36). Isten, különösen ahogyan a hasonlatokban megjelenik (vö. Lk 15,3-32; Mt 20,1-6), minden ember gondja-baja iránt nyitott: Ő szerető Atya, telve szeretettel és irgalommal, aki megbocsát, és ingyen adja a kért kegyelmet.

Szent János írja, hogy Isten a szeretet (vö. 1Jn 4,8-16). Minden ember arra kapott meghívást, hogy nyíljék meg az előtt az irgalmas szeretet előtt, amellyel Isten szereti őt. Az Ország olyan mértékben fog növekedni, ahogyan minden ember felismeri, hogy bizalommal fordulhat imában Istenhez, mint Atyához (vö. Lk 11,2; Mt 23,9), amennyiben azon fáradozik, hogy teljesítse az ő akaratát (vö. Mt 7,21).

Ferenc pápa: Evangelii Gaudium enciklika 197.

197. Isten szívében kiváltságos helye van a szegényeknek, olyannyira, hogy ő maga „szegénnyé lett” (2Kor 8,9). Megváltásunk egész útját a szegények szegélyezik. Az üdvösség egy alázatos leány „igenje” által jött el hozzánk egy nagy birodalom szélén, egy félreeső kis faluban. Az Üdvözítő istállóban született, állatok között, ahogyan ez a legszegényebbek gyermekeivel történni szokott; egy pár gerlét felajánlva mutatták be a templomban, azok áldozatával, akik nem engedhették meg maguknak, hogy bárányt vegyenek (vö. Lk 2,24; Lev 5,7); egy egyszerű munkás házában nőtt fel, és két kezével kereste a kenyerét. Amikor hirdetni kezdte az országot, kutaszítottak sokasága követte, s így vált láthatóvá, amit ő maga mondott: „Az Úr Lelke van rajtam, azért kent fel engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek” (Lk 4,18). A fájdalomtól gyötörteknek, a szegénység által nyomasztottaknak hirdette, hogy Isten a szíve közepében hordozza őket: „Boldogok vagytok ti, szegények, mert tiétek az Isten országa” (Lk 6,20), és így azonosult velük: „Éhes voltam és adtatok ennem”, tanítva ezzel, hogy az irántuk való irgalmasság a mennyország kulcsa (vö. Mt 25,35köv.).

2.3.Liturgikus nézőpont

Evangeliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának szövegeivel

Az **evangéliumban** (Mt 11,2-11) Jézus arra utal saját megjelenése kapcsán, hogy csodás, szokatlan események kísérik: a vakok látnak, a sánták járnak, a szegényeknek hirdetik az örömhírt. Ez kapcsolódik az ószövetségi **olvasmányhoz**, sőt már a mátéi szakasz forrásául is ez az izajási rész szolgálhatott: „Akkor megnyílik a vakok szeme, és a süketek füle hallani fog. Ugrándozik majd a sánta, mint a szarvas, és a némák nyelve ujjongva ujjong” (Iz 35,1-6a). Ezt az üzenetet hordozza a válaszos zsoltár (Zsolt 145,7.8-9a.9bc-10 4. tónus) is: az Úr megsegíti az éhezőket, kiszabadítja a foglyokat, támogatja a megtörteteket és elesetteket, és „megnyitja a vakok szemét” (Zsolt 145,8). A szegényeknek szóló örömhír hirdetése megjelenik Izajás könyvének későbbi fejezeteiben is, ezt idézi az **alleluja** verse (Iz 61,1): „Az Úr lelke van rajtam: elküldött, hogy a szegényeknek örömhírt vigyek”.

A **kezdőének** (Fil 4,4-5) azt mondja: „örüljete, az Úr közel van”. Ez szintén az evangélium üzenetével is egybecseng, hiszen az egész evangéliumi szakasz arról is szól, hogy az Úr Jézus Krisztussal már eljött közénk.

A **szentlecke** (Jak 5,7-10) szintén az Úr eljövételének közelségét hirdeti: „Legyetek türelemmel ti is, és legyetek állhatatosak, mert az Úr eljövételének ideje közel van” (Jak 5,8). Az **áldozási ének** (vö. Iz 35,4) szintén arra int, ne féljünk, mert az Isten eljön, hogy szabadulást hozzon. Az evangélium

Keresztelő Jánosról is beszél, mint prófétáról, sőt, mint aki még a prófétáknál is nagyobb. Ehhez kapcsolható a **szentlecke** utolsó sora, melyben a szent író arra buzdít, hogy kitartó türelemmel vegyünk „példát a prófétákról, akik az Úr nevében szóltak” (Jak 5,10).

Jézus az evangéliumi szakasz végén utal a mennyek országára, ahol a legkisebb is nagyobb, még Keresztelő Jánosnál is. Ehhez kapcsolható az üdvösség reménye, mely megjelenik a papnak az **egyetemes könyörgéseket** felvezető szavaiban: „Forduljunk bizalommal Urunkhoz, Jézus Krisztushoz, aki azért jött el közénk, hogy örömet szerezzen nekünk és üdvözítsen minket!”.

Az evangélium üzenetéhez kapcsolható a **II. adventi prefáció** néhány sora is: „Őt előre hirdette a próféták szózata, és kimondhatatlan szeretettel hordozta a Szűzanya, az ő közeledtét jelezte Keresztelő János, majd bizonysgot tett arról, hogy már hozzánk érkezett”.

2.4.Pedagógiai nézőpont:

2.4.1. Tantörténet

Az almafa

Egy kis erdő közepén élt egy gyönyörű almafa, boldogságban és békeességben. Minden évben bőségesen termett rajta száz meg száz piros alma. Ám egy nap féreg fúrta be magát a fa törzsébe, hatalmas fájdalmat okozva ezzel a fának. Szegény nem tudta megvédeni magát, így a féreg napról napra egyre

beljebb és beljebb jutott a fa törzsében. Az almafa kínok kínját élte át, s a szenvedés annyira úrrá lett rajta, hogy lassan azt is elfelejtette, hogy ki is ő valójában. Kétségbeesetten próbált szabadulni a fájdalomtól, és egyre azon törte magát, hogy hogyan tudna véget vetni a szenvedéseinek. Akkor megpillantott egy rókát, amint az szabadon futott a fák között: - Én is szabad akarok lenni és úgy akarok futni, mint ő! Akkor majd semmilyen féreg nem érhet utol! - gondolta magában a fa, és ezzel minden erejét bevetve megpróbálta kitépkedni a gyökereit a földből. A keserves munka ellenére csak nagyon lassan tudta mozgatni a gyökereit, de nem adta fel a küzdelmet. Minden erejét szabadulásába vetette, s ahogyan gyengült, egyre kevesebb és silányabb termést hozott. Ám egy nap egy kis alma megérezte, hogy valami nincs rendben a fával. - Miért-e szenvedés? Miért-e fájdalom? Miért-e hiábavaló küzdelem? Almák ébredjetek, a fánk szenved! Hát nem érzitek? Azzá akar válni, ami sohasem lehet, s ez által megöli önmagát, s vele együtt minket! Összefogtak az almák, és próbálták szólongatni a fát, de az rendíthetetlenül folytatta keserves küzdelmét. Nem tudták mit tegyenek szegény almák, utolsó reményük volt az imádság. A hatalmas égtől kérték, hogy küldjön egy angyalt, ki majd segít. Minden nap imádkoztak, és reménykedve várták a megváltást, ám a remény egyre csak fogyott. Míg végül egy szép napon apró pici szárnyakon repült feléjük egy kis fakopáncs. Leszállt a fa törzsére, és hegyes csőrével kopogtatni kezdte azt. Kis idő múlva a féreg már ott tekergett a kismadár csőrében. Ujjongtak az almák, a fakopáncs jóllakottan szállt vissza az égbe, és az almafa végre újra boldogságban és békességben élt tovább.

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó versek

Kahlil Gibran – A próféta (részlet)

„Isten prófétája, te, aki a legvégsőt keresed, hosszú idő óta kémlelted a messzeséget hajód után.

És hajód most megérkezett, itt az idő, hogy útra kelj.

Mély vágy él benned emlékeid földje iránt, ahol leghőbb vágyaid lakoznak; a mi szeretetünk meg nem fog kötni téged, sem a mi ragaszkodásunk vissza nem tart.

Mégis azt kérjük tőled, mielőtt távozol, beszélj hozzánk, és mondd el nekünk az igazságot.

És mi továbbadjuk azt gyermekeinknek, és ők az ő gyermekeiknek, és így nem vész majd el soha.

Magányosságodban örködtél napjaink felett, és álombeli sírásunkat is ébren figyelted.

Most tehát mutass meg bennünket önmagunknak, és mondd el mindazt, ami néked a születés és halál közöttiekről megmutattatott.”

Alexandr Puskin – A próféta

Vitt-vitt a sivatagon át
az Igazság iszonyú vágya,
s hat fény szárnyával egy Szeráf
egyszerre csak utamat állta.
Halk ujját álomszeliden
végigvonta szemeimen,
s erejük, mint egy ifjú sasnak,
lett rögtön, tiszta, hős, hatalmas.
Megérintette fülemet,
és föl harsantak az egek:
fényszült angyalok suhogását
hallottam, és csillagzenét,
fű növést, tengerfenék
szörnyek kavarta zuhogását.
S kiszakította nyelvemet,
mely oly önzően sietett
társulni minden fecsegésbe,
s vérmocskolt keze az okos
kígyónak tette be gonosz
számba fulánkját. Végül érce
mélyen mellembé hasított,
s a kebel tátongó sebébe,
még lüktető szívem helyére
eleven parazsat dugott...
Némán, élettelen feküdtem,
s az Úr szava zendült felettem:
„Kelj föl, Próféta, akarom:

hallj s láss, utad erőm vezesse:
légy tanúm vizen, szárazon,
s lobbants lángot az emberekbe!”

2.4.3. Evangéliumhoz kapcsolódó játék, feladványok

Az úton a vak ember ül és kiált (mutogató ének)

<https://www.youtube.com/watch?v=xW8KsBQPXss>

mutogató: <https://www.youtube.com/watch?v=r4XyxIN260c>

kotta: <http://www.kottacsere.hu/?p=190>

2.4.4. Evangélium témáját feldolgozó fejlesztőpedagógiai foglalkozás

„Szabadulás”

A mai alkalmon versenyeztetjük a csoportokat.

Alakítsunk 4 fős csoportokat. Minden csoport válasszon ki egy embert, aki megítélésük szerint a legjobban ismeri a Szentírást. Ha ez megtörtént, a kiválasztott embert Keresztelő Szent Jánoshoz hasonlóan börtönbe visszük. Ennek jelképeként a terem egyik végében megkötözzük: lábainál; derekánál; kezénél Szentírást (az igazságot) fogva, és a szájánál.

A csoport három tagja ossza fel maguk között a feladatot. Amíg egy ember a feladványért fut és a börtönben lévő ember közelében igyekszik megoldani a feladatot, addig a másik két csoporttagnak egyetlen Szentírás áll rendelkezésére. Minél több igehelyet gyűjtsenek ki az alábbi gyógyulásokhoz:

- *a vakok látnak:*
- *a sánták járnak:*

- *a halottak feltámadnak:*
- *a szegényeknek pedig hirdetik az örömhírt:*

1 pont jár az igehelyért; fél pont a Szentírásban fellelhető gyógyulások történetek helyének vagy főszereplőjének felismerhető körülírásáért.

Az első visszaérkező játékos dönthet, hogy a csapatában lekötözött személy mely testrészét szabadítja fel elsőként. Az első helyes megoldást bemutató játékos pedig 2 lépéssel közelebről indulhat a következő megfejtésért. A többiek fentről lefelé szabadíthatják ki a játékosársukat (először a száját), hogy őt is be tudják vonni a játékba.

A feldíszített termünkben **ellenőrizzük** az összegyűjtött szentírási igehelyeket. pl. Piros szövetekkel leterített asztal vagy zsámoly, rajta kereszttel/Krisztus ikonnal, virággal, gyertyákkal vagy különböző eszközökkel kirakott formákkal pl. Szentlélek galamb képében; gesztenyéből és faágakból kirakott imádkozó emberek vagy kezek.

Beszélgessünk:

- Mi mindentől szabadultak meg a Szentírásból megismert emberek? *pl. társadalmi előítélet; nyomorúság...*
- Mit nyertek a szabadulás által?
- Mi mindenben változhatott meg az életük? *pl. Jézus követője lett? Vajon felnéztek rájuk? Híresek lettek? Példamutatókká váltak vagy hálátlanná egy-két hét múlva?*

- Hogyan képzeljük. Vajon beszélnek-e a velük történekről évekkel később? Vagy elfeledkeztek róla?
- Mi kellett a gyógyulásukhoz? pl. *Jézus irgalma; az Atya akarata; hit; néhány segítő kitartása és odacipelése...*

Életre váltás

- Fel tudok-e idézni olyan esetet, amikor az Isten valamitől fizikálisan szabadított meg?
- Emlékszem-e lelki szabadításra?
- Mi volt az a fordulópont az életemben, ami miatt keresni kezdtem az Úr útját?
- Milyen tevékenységeimbe hívom be az Istent? *Hiszen Ő szeretetből alkotott, és arra vár, hogy együtt, közösen élhessük meg az élet szépségeit és nehézségeit egyaránt.*
- Milyen tevékenységeimbe hívhatnám még be az Istent?

Hálaadással és dicsőítéssel zárjuk le a közösségi alkalmunkat.

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

- Mit jelent nekem, hogy olvashatom, hallgathatom az evangéliumot? Valóban örömhír az számomra?
- Mi az, amit várok Jézustól, és vajon ő mit mondana erre?
- Mit jelent készíteni az Úr útját?
- Nekem milyen lelki sebzettségeim vannak, amik az Úr gyógyítására várnak?
- Vajon én még mindig csak várok Jézus eljövetelére, vagy megérkezett már az életembe?
- Mit jelent, és megbotránkoztam-e már Istenben?

3. Oratio – imádság

A szentmise első könyörgése

Istenünk, te látod,
milyen hűséges lélekkel várja néped Karácsony ünnepét.
Add, kérünk,
hogy Üdvözítőnk születésének nagy napjára elérkezve
örvendező lélekkel, áhítatosan ünnepeljünk.
A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által,
aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,
Isten mindörökkön-örökké.

Szerzetes közösségek imája:

Mennyei Atyánk, Te azért küldted Keresztelő Jánost, hogy előkészítse az utat, a nép szívét Szent Fiad fogadására. Alázatával és a megtérésre szólító felhívásával megtöri a szívek kevélységét és bár börtönbe zárják, mégis evilág sötétjéből is rámutat az igazi Fényre, amely közénk született, Krisztusra. Bár a mennyek országában a legkisebbnek számít, mégis részesülhetett abból a kegyelemből, hogy előhírnökként olyan feladatot töltsön be, amely angyalaid osztályrésze, mintegy közvetítővé válva ég és föld, ó és új között. Segíts minket, hogy levetkőzve a régi ember szokásait, mi is Országodnak meghirdetőivé válhassunk és rámutathassunk a Benned való új életre.

Sarutlan Kármelita Nővérek

4. Contemplatio – szemlélődés

Forrás: <https://pixabay.com/hu/photos/templom-ablakban-egyh%C3%A1z-ablakban-1585803/>

5. **Condivisio – megosztás**

Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

~ a Messiás, aki az én bűneimet is felvállalta és azokat magára vette, már eljött, és nekem nem kell várnom másra, hanem hinnem kell az ő irgalmas és igazságos szeretetében.

~ amikor befogadó szívvel olvassuk, hallgatjuk az evangéliumot, akkor Jézus szabadító tevékenysége, a remény diadalmaskodik a mi életünkben is.

~ az Isten mindig felül tudja múlni az elvárásainkat.

~ az Úr ma is előreküldi követeit, hogy magához vezesse az Övéit.

~

6. **Actio – Tettekre váltás**

- Tanúságtétel megfogalmazása: Engem ez az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- ne az evilági romlandó javak felé fordítsam a figyelmemet, hanem az Isten Országának kincsei felé.

- őrizzük magunkban és adjuk tovább a reményt és az örömet, ami abból a bizonyosságból fakad, hogy Jézus megváltott minket: szabad emberek vagyunk!

- hogy próbáljak az örömhírré koncentrálni.

~ életemmel én is hiteles előfutára lehessen Jézusnak,
hogy beköltözhessen az életpéldámat látók szívébe.